

↳ Szálinger Balázs

Köztársaság

Valamilyen konstitúció alatt
Meghúzódó szilárd elgondolás,
Mely, miként a kockakő: köztulajdon,
Közös álom, mely alatt idegen,
Iszonyatos tapintású felekkel
Járunk az álmat továbbgondoló
Táncot, s bár egymástól iszonyodunk,
Közös időt töltünk közös ügyekkel,
S elfogadjuk, hogy bár a Gyűlölet
Lenne a név, amit adnának e táncnak,
Az álom is nevet ad, s ez: Barátság,
S e név alatt közelített magához
Minket, kik csak a táncban létezőnk.

↳ Horváth Előd Benjámín

Tranzit ház

nyár volt és hajnal, ittunk volt egész éjszaka,
a Tranzit háznál, Csabával kiléptünk cigit tarhálni,
kiszedtünk egy utcatáblát a helyéről,
akkor jött Lear a szájharmonikával,
tetovált feje volt és vele az ügyvédnő,
aki próbálta lebeszélni a tervéről,
az állomásra ment, beállni az első vonat elé,
mondtuk, jó, de adjon egy szál cigit,
igyanak kicsit velünk, utána mehet tovább,
az állomásra vagy ahova akar,
az ügyvédnő vett is egy doboz cigit,
nyár volt és hajnal, Gabi zenélt a nagybőgőn,
amit éppen visszaváltott az Insomniában,
mert előző alkalommal többet ivott a pénzénél,
ott kellett hát hagynia a nagybőgőt, pénze
ugyanis általában nem volt, ez előfordult vele gyakran,
hajnali bor a Tranzit háznál, hajnali mocskos Szamos,
Lear szájharmonikával, valaminek volt a vége,
az átmenete, utcatábla egyedül a romok közt,
ahova vigyorogva behelyeztük,
behajtani tilos, hagyjuk a romokat titkaikkal,
marad az állomás, maradnak a vonatok,
Lear és az ügyvédnő elmagyarázták végül,
drogokról volt szó, mint akkoriban mindig,
két barátomat is bezárták, drogok,
Lear nem volt hajlandó vallani,
akiket pedig nem akart beköpní,
azok vallottak ellene, úgy nézett ki,
ha rosszul sült el, több évet kaphat,
cserbenhagyták a barátai, cserbenhagyták
Leart a szájharmonikával, maradnak a vonatok,
a vonatok sohasem hagynak cserben,

erre csak bólintani tudtam, de mennyi
minden volt még előttem a vonatokat illetően,
a vonat végleges, mert nagy és nehéz,
van benne tér számtalan útra és történetre,
amik mögöttem voltak, de beszámíthatatlanok,
nem hagynak el, de nem mindig tudni,
hova visznek pontosan, szeretem a vonatokat,
ám akkor még nem sejtettem, mennyi
minden volt még előttem a vonatokat illetően,
de akkor még semmi, csak a szájharmonika hangja,
a Szamos csak vitte csendesesen a mindennapi szemetét,
mintha valaminek az ígérete, semmi konkrét,
csak a vizek folyása, amilyen az általában,
hogy valahova csak el lehet menni, tegyük fel,
majd Lear órákkal később azt mondta,
most már megy, meg kell javítania az autót,
mi vigyorogtunk tovább és elkészöntünk,
néha hagyni kell a vonatot, azt hiszem,
kihozni a garázsából a régi Škodát,
megadni neki is az esélyt, elrobogni valamerre,
tájékozódni elfelejtett utakon, hogy valami
még kezdetét vehesse, valaminek a vége,
az átmenete, Lear tetovált fejét azóta többször láttam,
az ügyvédnő is vele volt, utoljára a Shadow teraszán,
örültünk egymásnak, azt hiszem, megúsza a börtönt,
az utcatáblát visszatették a helyére, a romok közt
nincs semmi, a Tranzit háznál azóta is
rengeteg minden történik, Gabi a nagybőgőjét
most is el szokta inni talán,
utoljára azt hallottam, Brassóban,
Csaba nyugatra igyekszik lassan,
mert a fasz kivan ezzel az országgal